

Arrest

nr. 199 764 van 14 februari 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Quellinstraat 37/12
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 november 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 29 december 2017.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat N. AHMADZADAH verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige derde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvragen heeft uiteengezet. Verzoeker volhardt afkomstig te zijn uit het dorp Shotar Jangal van het district Dushi, gelegen in de Afghaanse provincie Baghlan, en problemen te kennen met en een vrees te koesteren jegens zijn oom langs vaderszijde.

In het kader van verzoekers eerste asielaanvraag nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden herkomst (uit het dorp Shotar Jangal gelegen in het district Dushi in de Afghaanse provincie Baghlan) en verklaarde problemen. Verzoeker ging niet in beroep tegen deze beslissing waardoor deze definitief is geworden en als vaststaand dient te worden beschouwd. Verzoekers tweede asielaanvraag werd door de commissaris-generaal afgesloten met een beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Verzoeker ging ook tegen die beslissing niet in beroep waardoor deze eveneens definitief is geworden en als vaststaand dient te worden beschouwd.

Ter ondersteuning van zijn huidige derde asielaanvraag legt verzoeker bijkomende verklaringen af -hij verklaart dat zijn oom langs vaderszijde nog steeds denkt dat hij in Afghanistan is en hem er nog steeds zoekt, en merkt daarnaast op dat hij gewoon is geworden aan zijn leven hier, hier vrienden heeft gemaakt, de taal heeft geleerd en zijn leven hier wil opbouwen- en volgende documenten neer: een bevestigingsbrief d.d. 24/05/1396 (Afghaanse kalender), 11 foto's en een enveloppe.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsoverend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Blijkens de bestreden beslissing wordt de derde en huidige asielaanvraag van verzoeker niet in overweging genomen omdat hij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker zich in het kader van zijn huidige asielaanvraag grotendeels steunt op de motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige twee asielaanvragen heeft uiteengezet en wordt gewezen op de weigerings-beslissingen die dienaangaande door de commissaris-generaal werden genomen omdat geen geloof wordt gehecht aan zijn voorgehouden herkomst en asielproblemen. Er wordt ook op gewezen dat verzoeker niet in beroep ging tegen die beslissingen. Verzoekers derde asielaanvraag bevat, zo stelt de commissaris-generaal (vast), geen nieuw element in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet dat de kans aanzienlijk vergroot dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt. Met betrekking tot de verklaringen die verzoeker aflegt en waarvan, zo luidt het, kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielaanvraag dat hij in het kader van zijn vorige twee asielaanvragen heeft uiteengezet -zijn oom langs vaderskant zou nog steeds denken dat hij in Afghanistan is en zou nog steeds op zoek naar hem zijn-, wordt beklemtoond dat verzoekers vorige twee aanvragen door het Commissariaat-generaal werden afgewezen omdat geen geloof kon worden gehecht aan zijn verklaarde verblijf in het dorp Shotar Jangal, gelegen in het district Dushi in de provincie Baghlan, waardoor ook geen geloof kon worden gehecht aan zijn verklaarde problemen die hij er zou hebben gekend. Het gegeven dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier, aldus de commissaris-generaal, niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. Ook de door verzoeker neergelegde documenten kunnen, zo wordt geoordeeld, geen afbreuk doen aan voormelde vaststellingen. In verband met verzoekers verklaringen dat hij gewoon is geworden aan zijn leven hier, hier vrienden heeft gemaakt, de taal heeft geleerd en zijn leven hier wilt opbouwen, wordt opgemerkt dat een asielaanvraag dient beoordeeld te worden ten aanzien van het land van herkomst. Echter, verzoeker koppelt hieraan, zo luidt de beslissing vervolgens, geen enkele vrees in geval van een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele elementen bij die de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing, die allen steun vinden in het administratief dossier, weerleggen. Hij onderneemt hiertoe geen ernstige poging, doch beperkt zich louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het volharden in de bewijswaarde van de voorgelegde documenten, het op algemene wijze formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet ontkracht of weerlegt.

Verzoeker betwist, doch ontkracht, noch weerlegt hetgeen met betrekking tot de door hem in het kader van onderhavige asielaanvraag neergelegde documenten door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing wordt vastgesteld, met name: "Ook de door u neergelegde documenten kunnen geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. In verband met de bevestigingsbrief dd. 24.05.1396 moet worden vastgesteld dat hierin vermeld wordt dat uw oom langs moederszijde, de politiechef, de dorpsoudsten en andere dorpingen hebben verklaard dat u zich in België bevindt (verklaring meervoudige aanvraag, punt 17). Dit indachtig is het opmerkelijk dat uw oom langs vaderszijde tot op heden zou denken dat u nog steeds in Afghanistan verblijft (verklaring meervoudige aanvraag, punt 15). Bovendien heeft deze bevestigingsbrief een sterk gesolliciteerd karakter. Immers, u vertelde aan uw oom langs moederszijde dat het CGVS uw voorgehouden herkomst uit Shotar Jangal niet geloofde waarna hij dit document heeft laten opmaken (verklaring meervoudige aanvraag, punt 17). Daarenboven moet omtrent deze bevestigingsbrief worden opgemerkt dat dit document de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstelt aangezien documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Ze volstaan op zichzelf niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Temeer daar uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afgaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afgaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afgaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Betreffende de 11 foto's moet vooreerst worden opgemerkt dat niet objectief vast te stellen is

waar deze foto's zijn genomen. Bovendien moet worden opgemerkt dat deze 11 foto's maximum slechts op twee verschillende data zijn genomen. Immers, op zeven van de 11 foto's staat de datum "30/07/2014" afgebeeld en op de overige vijf foto's staat u samen met een andere persoon steeds in dezelfde kledij voor hetzelfde gebouw. Bijgevolg kunnen deze foto's - zelfs indien deze allemaal in Baghlan zijn genomen zoals u verklaart (verklaring meervoudige aanvraag, punt 17) - geenszins aantonen dat u heel uw leven in het dorp Shotar Jangal, gelegen in het district Dushi in de provincie Baghlan, verbleven heeft. De door u neergelegde enveloppe toont louter aan dat u briefwisseling vanuit de Afghaanse hoofdstad Kabul heeft ontvangen."

De Raad benadrukt dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen (RvS 14 juli 2011, nr. X (c)), wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Om die reden, gelet ook op voormelde concrete vaststellingen van de commissaris-generaal omtrent die stukken, welke niet worden ontkracht of weerlegd, en gezien ook de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat in Afghanistan corruptie welig tiert en allerhande documenten, zowel uitgaande van de overheid als stukken die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat, (frauduleus) kunnen en worden nagemaakt waardoor de bewijswaarde en betrouwbaarheid van Afghaanse documenten bijzonder relatief is, kan aan de door verzoeker in het kader van zijn huidige derde asielaanvraag neergelegde documenten geen bewijswaarde worden gehecht.

In de mate verzoeker hekelt dat de commissaris-generaal er voor gekozen heeft om geen bijkomend gehoor af te leggen, wijst de Raad er op dat de beslissing om de asielzoeker die een meervoudige of hernieuwde asielaanvraag indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. De commissaris-generaal kan conform artikel 6, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, in het kader van de behandeling van asielaanvragen op basis van artikel 57/6/2 van de wet, afzien van een persoonlijk onderhoud met de asielzoeker wanneer hij van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de asielzoeker aan de Minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal kan bijgevolg oordelen dat hij, na het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, geen persoonlijk onderhoud met de asielzoeker noodzakelijk acht en kan afzien van een persoonlijk gehoor wanneer hij op grond van een individueel en inhoudelijk onderzoek van de nieuwe elementen die aan de Minister of zijn gemachtigde werden meegedeeld zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid en artikel 51/10 van de wet, van oordeel is dat hij een beslissing tot al dan niet in overwegingname van de asielaanvraag kan nemen (cf. Verslag aan de Koning bij het koninklijk besluit van 17 augustus 2013 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen).

Verzoeker licht overigens niet toe welke specifieke omstandigheden hij dan wel zou hebben aangevoerd bij het opnieuw horen op het Commissariaat-generaal die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure, met name het al dan niet in overweging nemen van zijn huidige derde asielaanvraag.

Betreffende verzoekers kritiek dat "Ten onrechte heeft de verwerende partij verzoeker niet de mogelijkheid gegeven om grondig te ondervraagd te worden om uit te maken in welke mate verzoeker werkelijk Westerse waarden zou aangenomen en verinnerlijkt hebben of dat hem minstens wel de eigenschap van "verwesterd zijn" zou kunnen toegeschreven worden door de Afghaanse bevolking met de potentiële risico's", stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens zijn verhoor in het kader van onderhavige asielaanvraag, waarbij hem afdoende de mogelijkheid werd geboden uiteen te zetten welke de nieuwe elementen zijn in het kader van zijn huidige nieuwe derde asielaanvraag, niet het minste gewag maakte van een eventuele vrees om door de Afghaanse bevolking, met de bijhorende risico's, als verwesterd te worden beschouwd. Verzoeker repte hier eerder met geen woord over. Het volstaat niet om zeer algemeen op te merken dat men reeds enige tijd in België blijft en (hierdoor) verwesterd is en/of in Afghanistan mogelijks als verwesterd zal worden beschouwd, doch dient men zijn risicoprofiel in concreto aannemelijk te maken, waar verzoeker echter in gebreke blijft. Verzoeker maakt niet in concreto aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan als 'verwesterd' gepercipieerd en hierom gevisieerd zal worden. Hij toont op geen enkele manier aan dat zijn verblijf in Europa van hem een

dusdanig verwesterde man zou hebben gemaakt dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen.

Een verwijzing naar algemene rapporten en artikels, zoals verzoeker in casu naar informatie omtrent grondconflicten en bloedwraak in Afghanistan, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet ook op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X).

Aan verzoekers Afghaanse nationaliteit wordt niet getwijfeld. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit het district Dushi in de Afghaanse provincie Baghlan, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat een terugkeerbesluit leidt tot een direct of indirect refoulement.

5. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 18 december 2017, voert verzoekende partij aan dat zij tevens heeft gesteld dat zij verwesterd is en om die reden in haar land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren. Verzoekende partij wijst erop dat niettegenstaande zij dit heeft gemeld dit geenszins werd onderzocht door de commissaris-generaal, wat maakt dat haar dossier onzorgvuldig werd behandeld.

Betreffende verzoekende partij haar betoog dat niettegenstaande zij heeft gemeld dat zij verwesterd is en om die reden in haar land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren, dit geenszins werd onderzocht door de commissaris-generaal, wat maakt dat haar dossier onzorgvuldig werd behandeld, verwijst de Raad naar de grond in de beschikking waar dienaangaande het volgende wordt vastgesteld: *“Betreffende verzoekers kritiek dat “Ten onrechte heeft de verwerende partij verzoeker niet de mogelijkheid gegeven om grondig te ondervraagd te worden om uit te maken in welke mate verzoeker werkelijk Westerse waarden zou aangenomen en verinnerlijkt hebben of dat hem minstens wel de eigenschap van “verwesterd zijn” zou kunnen toegeschreven worden door de Afghaanse bevolking met de potentiële risico’s”, stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens zijn verhoor in het kader van onderhavige asielaanvraag, waarbij hem afdoende de mogelijkheid werd geboden uiteen te zetten welke de nieuwe elementen zijn in het kader van zijn huidige nieuwe derde asielaanvraag, niet het minste gewag maakte van een eventuele vrees om door de Afghaanse bevolking, met de bijhorende risico’s, als verwesterd te worden beschouwd. Verzoeker repte hier eerder met geen woord over. Het volstaat niet om zeer algemeen op te merken dat men reeds enige tijd in België blijft en (hierdoor) verwesterd is en/of in Afghanistan mogelijks als verwesterd zal worden beschouwd, doch dient men zijn risicoprofiel in concreto aannemelijk te maken, waar verzoeker echter in gebreke blijft. Verzoeker maakt niet in concreto aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan als ‘verwesterd’ gepercipieerd en hierom gevisieerd zal worden. Hij toont op geen enkele manier aan dat zijn verblijf in Europa van hem een dusdanig verwesterde man zou hebben gemaakt dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen.”*

Verzoekende partij werpt hier geen ander licht op. De Raad benadrukt dat verzoekende partij tijdens haar gehoor in het kader van haar huidige derde asielaanvraag niet het minste gewag maakte van het feit verwesterd te zijn en om die reden te vrezen voor vervolging in haar land van herkomst. De commissaris-generaal kan derhalve bezwaarlijk ernstig worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden en er is dan ook geenszins sprake van onzorgvuldig onderzoek.

De Raad benadrukt voorts dat, zoals in de beschikking d.d. 18 december 2017 wordt opgemerkt, *“Aan verzoekers Afghaanse nationaliteit (...) niet getwijfeld”* wordt. *“Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit het district Dushi in de Afghaanse provincie Baghlan, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat een terugkeerbesluit leidt tot een direct of indirect refoulement.”*

Verzoekende partij werpt hier geen ander licht op. Ze gaat hier niet op in en brengt geen concrete en valabele argumenten bij die deze en de andere in de beschikking opgenomen vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS